

Anonymiseret version

Oversættelse

C-583/22 PPU – 1

Sag C-583/22 PPU

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

7. september 2022

Forelæggende ret:

Bundesgerichtshof (Tyskland)

Afgørelse af:

29. juni 2022

Anklaget:

MV

BUNDESGERICHTSHOF (forbundsdomstolen, Tyskland)

KENDELSE

[Udelades]

af

29. juni 2022

i straffesagen

mod

MV, født den 21. januar 1958 i St. Chamond (Frankrig)

vedrørende særligt grov voldtægt

den anden procesdeltager:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (øverste anklagemyndighed ved Bundesgerichtshof (forbundsdomstolen)) [udelades]

Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolens) første afdeling for straffesager har den 29. juni 2022 afsagt følgende kendelse:

[Udelades] Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267, stk. 3, TEUF følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets rammeafgørelse 2008/675/RIA af 24. juli 2008 om hensyntagen til domme afsagt i medlemsstaterne i Den Europæiske Union i forbindelse med en ny straffesag (EUT 2008, L 220, s. 32) til præjudiciel afgørelse:

1. Kan der i betragtning af kravet om ligebehandling i artikel 3, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/675/RIA og på baggrund af artikel 3, stk. 5, i rammeafgørelse 2008/675/RIA i en situation, hvor der egentlig burde fastsættes en samlet straf på grundlag af tyske domme og domfældelser i et andet EU-land, også idømmes en straf for den forbrydelse, der er begået i Tyskland, hvis en fiktiv inddragelse af den straf, der er idømt i det andet EU-land, fører til, at det loft for en samlet straf i forbindelse med tidsmæssige frihedsstraffe, der gælder i henhold til tysk ret, overskrides?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Skal den hensyntagen til tidligere domme, der er afsagt i andre medlemsstater, som skal ske i henhold til artikel 3, stk. 5, punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA, foretages på den måde, at den ulempe, der følger af den manglende mulighed for efterfølgende at fastsætte en samlet straf i henhold til principperne for fastsættelse af en samlet straf i henhold til tysk ret, skal dokumenteres og begrundes konkret ved udmålingen af straffen for den indenlandske forbrydelse?

[Udelades] [vedrører den nationale procedure]

Præmisser:

1. 1. Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) afdeling for straffesager skal træffe afgørelse om den anklagedes revisionsappel til prøvelse af en dom afsagt af Landgericht Freiburg im Breisgau (regional ret i første instans), hvorved den anklagede blev idømt seks års fængsel for særlig grov voldtægt.
 - I.
2. 1. Følgende faktiske omstændigheder, som konstateret af Landgericht, ligger til grund for den præjudicielle anmodning:
3. a) Den 10. oktober 2003 omkring kl. 00:30 tog den anklagede på området ved universitetet i Freiburg am Breisgau (Forbundsrepublikken Tyskland) magten over en 20-årig kvindelig studerende ved at true hende med en kniv og kørte hende i en bil til en afsides beliggende skov. Her gennemførte han i bilen mod hendes vilje

gennem flere timer analt og vaginalt samleje. Omkring kl. 04:45 lykkedes det den studerende at flygte.

- 4 b) Den anklagede er fransk statsborger og ikke tidligere straffet i Forbundsrepublikken Tyskland. I det franske strafferegister er han registreret for 25 forhold. De fem domfældelser, der er anført i det følgende, stammer fra tiden efter gerningen i den foreliggende sag den 10. oktober 2003. De vedrører gerninger, som den anklagede begik i Frankrig i perioden fra august 2002 til september 2003.
- 5 Den 30. september 2004 blev den anklagede af Tribunal de grande instance Gueret idømt en frihedsstraf på to år.
- 6 Cour d'assises du Loir-et-Cher i Blois idømte ved dom af 29. februar 2008 den anklagede en frihedsstraf på 15 år. Denne straf omfattede de yderligere domfældelser af anklagede af 16. maj 2008 ved Cour d'assises de Loire-Atlantique i Nantes til en frihedsstraf på seks år og af 23. april 2012 ved Cour d'appel i Grenoble til en frihedsstraf på et år og seks måneder.
- 7 Senest idømte Cour d'assises du Maine-et-Loire i Angers den 24. januar 2013 den anklagede en yderligere frihedsstraf på syv år.
- 8 c) Den 20. oktober 2003 blev den anklagede anholdt i Nederlandene på grundlag af en fransk arrestordre og efter knap syv måneders fængsling med henblik på udlevering udleveret til Frankrig den 17. maj 2004. Her var han fængslet uafbrudt indtil den 23. juli 2021; af de nævnte frihedsstraffe blev 17 år og ni måneder fuldbyrdet. Efterfølgende blev den anklagede udleveret til de tyske myndigheder; han har siden den 23. juli 2021 på grundlag af en arrestordre udstedt af Amtsgericht Freiburg im Breisgau (byret) af 23. juli 2004 været varetægtsfængslet i Forbundsrepublikken Tyskland.
- 9 2. Ved fastsættelsen af straffen tog Landgericht Freiburg im Breisgau (regional ret i første instans) udgangspunkt i en straf på syv år, som i princippet svarer til forbrydelsen, og foretog, da det ikke er muligt at fastsætte en samlet straf med de i afsnit 1.1. b) nævnte franske straffe, et fradrag på et år for at kompensere for den ulempe, som dette indebærer. På dette grundlag idømte Landgericht (regional ret i første instans) en frihedsstraf på seks år i den verserende sag.
- 10 3. Den anklagede har iværksat revisionsappel til prøvelse af dommen og har påberåbt sig, at der er sket en tilsidesættelse af materiel ret.

II.

- 11 Den forelæggende ret finder, at det for revisionsappelsagens afgørelse er nødvendigt med en besvarelse af spørgsmålene. Den forelægger derfor spørgsmålene for Domstolen til præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267, stk. 3, TEUF.

- 12 1. Følgende retsgrundlag er relevant:
- 13 a) EU-retten
- 14 De EU-retlige bestemmelser, der har relevans for de præjudicielle spørgsmål, er artikel 3, stk. 1 og 5, i rammeafgørelse 2008/675/RIA, som fastsætter, under hvilke betingelser der i en medlemsstat i en straffesag mod en person tages hensyn til tidligere domme, der er afsagt mod samme person for en anden gerning (jf. artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/675/RIA).
- 15 Rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, fastsætter, at der tages hensyn til tidligere domme afsagt mod samme person for andre forhold i andre medlemsstater i det omfang, der tages hensyn til tidligere nationale domme, og at sådanne domme tillægges samme retsvirkninger som tidligere nationale domme.
- 16 Hvis den overtrædelse, for hvilken den nye retssag gennemføres, blev begået, inden den tidligere dom blev afsagt eller fuldstændig fuldbyrdet, medfører artikel 3, stk. 1 i rammeafgørelse 2008/675/RIA ifølge rammeafgørelsens artikel 3, stk. 5, første punktum, ikke, at medlemsstaterne skal anvende nationale bestemmelser om idømmelse af straf, hvis anvendelsen af sådanne bestemmelser på udenlandske domme vil begrænse dommerens mulighed for at idømme en straf i forbindelse med en ny straffesag; medlemsstaterne sikrer imidlertid, at deres domstole i sådanne tilfælde på anden måde kan tage hensyn til tidligere domme, der er afsagt i andre medlemsstater (artikel 3, stk. 5, andet punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA)..
- 17 Der bør gælde det princip, at medlemsstaterne bør tillægge domme afsagt i andre medlemsstater samme retsvirkninger som nationale domme i overensstemmelse med national ret, uanset om disse retsvirkninger ifølge national ret betragtes som spørgsmål om faktiske forhold eller som retlige spørgsmål af processuel eller materiel karakter; forpligtelsen til at tage hensyn til tidligere domme afsagt i andre medlemsstater eksisterer kun i det omfang, der tages hensyn til tidligere nationale domme i henhold til national ret (femte betragtning til rammeafgørelse 2008/675/RIA).
- 18 b) National (tysk) ret
- 19 De relevante bestemmelser for fastsættelse af en samlet straf af flere enkeltstraffe findes i den tyske Strafgesetzbuch (straffeloven, herefter »StGB«) i §§ 53-55.
- 20 § 53 StGB (Flere strafbare forhold) fastsætter i stk. 1:

»(1) Hvis en person har begået flere forbrydelser, som behandles samtidig, og derved udvirket flere frihedsstraffe eller flere bøder, idømmes en samlet straf.«
- 21 § 54 StGB (Fastsættelse af en samlet straf) indeholder i stk. 1 og 2 følgende bestemmelser:

»(1) Hvis en af enkeltstraffene er en livslang frihedsstraf, idømmes som samlet straf en livslang frihedsstraf. I alle øvrige tilfælde fastsættes den samlede straf ved forhøjelse af den højeste idømte straf, i tilfælde af straffe af forskellig art ved forhøjelse af den efter sin art strengeste straf. I denne forbindelse skal der foretages en samlet bedømmelse af gerningsmandens person og de enkelte strafbare forhold.

(2) Den samlede straf må ikke nå op på summen af de enkelte straffe. Den må i forbindelse med tidsmæssige frihedsstraffe ikke overstige 15 år og i forbindelse med bøder ikke overstige 720 dagbøder.«

22 § 55 StGB (Efterfølgende fastsættelse af den samlede straf) fastsætter i stk. 1:

»(1) §§ 53 og 54 finder også anvendelse, hvis en endeligt dømt, før den ham idømte straf er fuldbyrdet, forældet eller eftergivet, dømmes for en anden strafbar handling, som han begik før den tidligere domfældelse. Som tidligere domfældelse anses dommen i den tidligere sag, hvor de tilgrundliggende faktiske omstændigheder sidst kunne prøves.«

23 2. Udfaldet af den anklagedes revisionsappelsag afhænger af besvarelsen af de præjudicielle spørgsmål.

24 a) Det første præjudicielle spørgsmål:

25 Spørgsmålet om, hvorvidt den anklagede – foruden de straffe, han er idømt i Frankrig – overhovedet kan idømmes yderligere en frihedsstraf, som skal fuldbyrdes, for den i den foreliggende sag omhandlede voldtægt i Tyskland, afhænger af fortolkningen af kravet om ligebehandling af nationale domme og domme, som er afsagt i andre medlemsstater, i artikel 3, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/675/RIA («samme retsvirkninger») sammenholdt med rammeafgørelsens artikel 3, stk. 5, første punktum.

26 aa) Straffene fra de franske domme, som er beskrevet i afsnit 1.1 b), ville, hvis de blev behandlet som tyske domme, principielt kunne indgå i en samlet straf; de kunne være blevet idømt samtidig, da det kun er den i den foreliggende sag omhandlede voldtægt, der tidsmæssigt blev begået forud for de franske domfældelser. Ved anvendelse af tysk strafferet ville der således i henhold til StGB's § 55, stk. 1, skulle fastsættes en samlet straf. I henhold til StGB's § 55, stk. 1, skal den ret, der træffer afgørelse i realiteten, fastsætte en samlet straf, hvis en endeligt dømt, før den ham idømte straf er fuldbyrdet, forældet eller eftergivet, dømmes for en anden strafbar handling, som kan indgå i den samlede straf. Den ret, der træffer afgørelsen i realiteten, er forpligtet til at anvende StGB's § 55, hvis betingelserne er opfyldt (jf. Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) kendelse af 7.4.2020 – 3 StR 630/19, præmis 2, DE:BGH:2020:070420B3STR630.19.0).

27 Ved udmålingen af den samlede frihedsstraf skal der imidlertid i henhold til StGB's § 54, stk. 2, andet punktum, tages hensyn til maksimumstraffen på 15 år; dette indebærer, at der ganske vist kan idømmes en enkelt straf for den i den

foreliggende sag omhandlede voldtægt, men at resultatet ved inddragelse af denne enkeltstraf fortsat ville være en – nyfastsat – samlet straf på 15 år, og at en yderligere fuldbyrdelse dermed ikke ville være mulig. Den efter tysk ret tilladte maksimale tidsmæssige samlede frihedsstraf ville allerede være nået med dommen af 29. februar 2008 fra Cour d'assises du Loir-et-Cher i Blois på 15 års frihedsstraf.

- 28 Det er imidlertid ikke muligt at fastsætte en samlet straf med udenlandske straffe, da en sådan fastsættelse af en samlet straf er forbudt af folkeretlige grunde på grund af det indgreb i den udenlandske doms retskraft og den udenlandske stats fuldbyrdelsessuverænitet, som den indebærer (fast retspraksis, jf. Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) kendelser af 4.7.2018 – 1 StR 599/17, præmis 5, DE:BGH:2018:040718B1STR599.17.0 og af 23.4.2020 – 1 StR 15/20, præmis 13, DE:BGH:2020:230420B1STR15.20.0).
- 29 bb) Med hensyn til den manglende mulighed for at fastsætte en samlet straf af en national dom og en dom afsagt i et andet EU-land pålægger artikel 3, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/675/RIA medlemsstaterne at sikre, at der i forbindelse med en ny straffesag mod en person for det første tages hensyn til tidligere domme afsagt mod samme person for andre forhold i andre medlemsstater, i det omfang der tages hensyn til tidligere nationale domme, og at sådanne domme for det andet tillægges samme retsvirkninger som tidligere nationale domme i overensstemmelse med national ret, uanset om disse retsvirkninger betragtes som spørgsmål om faktiske forhold eller som retlige spørgsmål af processuel eller materiel karakter. Dette har ifølge Domstolens praksis til formål at undgå, at den berørte person behandles dårligere, end hvis den tidligere afsagte dom havde været en national dom (Domstolens dom af 15.4.2021 – C-221/19, præmis 49, 50, 57, 58, EU:C:2021:278; i denne retning også Domstolens dom af 21.9.2017 – C-171/16, præmis 26, EU:C:2017:710, og Domstolens dom af 5.7.2018 – C-390/16, præmis 28, EU:C:2018:532). I henhold til artikel 3, stk. 5, første punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA medfører rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, imidlertid ikke, at medlemsstaterne skal anvende nationale bestemmelser [udelades] om idømmelse af straf, hvis anvendelsen af sådanne bestemmelser på udenlandske domme vil begrænse dommerens mulighed for at idømme en straf i forbindelse med en ny straffesag.
- 30 cc) Efter den forelæggende rets opfattelse er det dermed kun tilladt at idømme en straf for den i den foreliggende sag omhandlede forbrydelse, hvis artikel 3, stk. 5, første punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA skal fortolkes således, at det krav om ligebehandling, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, (heller) ikke har virkning, hvis en fiktiv inddragelse af straffen i et andet EU-land fører til, at den maksimale (tidsmæssige) frihedsstraf på 15 år, som er fastsat i StGB's § 54, stk. 2, andet punktum, overskrides. En sådan forståelse er imidlertid ikke nærliggende, da den er i strid med det grundlæggende udsagn i artikel 3, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/675/RIA og Domstolens ovenfor citerede afgørelser, hvis det i strid med kravet om ligebehandling, som er fastsat heri, var tilladt at

overskride den maksimale straf, som er fastsat i StGB's § 54, stk. 2, andet punktum.

- 31 b) Det andet præjudicielle spørgsmål:
- 32 Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende, bliver det andet spørgsmål relevant for den forelæggende rets afgørelse, nemlig om den hensyntagen til straffe, som er idømt i andre EU-lande, som skal ske i henhold til artikel 3, stk. 5, andet punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA, skal foretages på den måde, at den ulempe, som den manglende mulighed for at fastsætte en samlet straf indebærer, skal dokumenteres og begrundes konkret ved udmålingen af straffen for den indenlandske forbrydelse.
- 33 aa) I henhold til artikel 3, stk. 5, andet punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA sikrer medlemsstaterne, at deres domstole i de i rammeafgørelsens artikel 3, stk. 5, første punktum, nævnte tilfælde på anden måde kan tage hensyn til tidligere domme, der er afsagt i andre medlemsstater. Den tyske lovgiver så i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelse 2008/675/RIA i tysk ret ikke noget behov for gennemførelsesforanstaltninger for så vidt angår rammeafgørelsens artikel 3; som begrundelse anføres, at modellen, hvorefter tidligere udenlandske domme ganske vist ikke kan indgå formelt (via fastsættelse af en samlet straf) i strafudmålingen, men den dømte dog alligevel så vidt muligt ikke skal stilles ringere herved, svarer til den lempelse, som i tysk retspraksis praktiseres også i forbindelse med tidligere udenlandske domme [udelades].
- 34 I henhold til den omhandlede hidtidige retspraksis fra Bundesgerichtshof (forbundsdomstolen) tages der i forbindelse med strafudmålingen normalt hensyn til den ulempe, der opstår ved den manglende mulighed for at fastsætte en samlet straf med domme fra andre EU-lande, ved hjælp af en ikke nærmere fastsat lempelse efter den rets skøn, som træffer afgørelse om sagens realitet (jf. senest Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) kendelse af 26.1.2022 – StR 461/21, DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0). I denne forbindelse anses det i sidste ende for tilstrækkeligt, at den ret, der træffer afgørelse om sagens realitet, i forbindelse med udmålingen af den nye straf tager hensyn til den manglende mulighed for at fastsætte en samlet straf som et aspekt til fordel for den anklagede – ved siden af andre faktorer, der har betydning for strafudmålingen.
- 35 bb) Denne retspraksis tager imidlertid ikke tilstrækkeligt hensyn til bestemmelserne i StGB's §§ 54 og 55 og bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/675/RIA. Der er nemlig risiko for, at lempelsen bliver virkningsløs. Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at det er nødvendigt at få præciseret, og at det er relevant for afgørelsen, om artikel 3, stk. 1 og 5, i rammeafgørelse 2008/675/RIA skal fortolkes således, at den ulempe, som den manglende mulighed for at fastsætte en samlet straf af straffe fra tidligere domme i andre EU-lande og nationale domme indebærer, skal dokumenteres konkret gennem en fiktiv inddragelse af straffen i et andet EU-land, og at dens størrelse skal begrundes nærmere.

- 36 cc) Den forelæggende ret er af den opfattelse, at kun en lempelse, som er logisk begrundet og kvantificeret, opfylder reguleringsindholdet i artikel 3, stk. 1 og 5, i rammeafgørelse 2008/675/RIA.
- 37 Det fremgår af Domstolens praksis vedrørende rammeafgørelse 2008/675/RIA, som er beskrevet ovenfor, at den måde, hvorpå der tages hensyn til tidligere domme i andre EU-lande, så vidt muligt skal svare til den måde, hvorpå der tages hensyn til tidligere nationale domme. For at komme så tæt som muligt på en – også efterfølgende – fastsættelse af en samlet straf, hvor der ifølge tysk ret af konkret kvantificerede enkeltstraffe – ved at forhøje den højeste enkeltstraf – fastsættes en samlet straf, som ligeledes skal kvantificeres konkret (StGB's §§ 54 og 55), er det efter den forelæggende rets opfattelse nødvendigt konkret at dokumentere den ulempe, der følger af den manglende mulighed for at fastsætte en samlet straf, og trække denne fra den nye (samlede) straf, der skal idømmes. Denne konstellation – som svarer til StGB's § 55, stk. 1, første punktum – adskiller sig også væsentligt fra andre tilfælde med afsluttede faktiske omstændigheder (f.eks. i tilfælde af fuldstændigt fuldbyrdede straffe), hvor det er tilstrækkeligt at give en ikke nærmere bestemt lempelse, da det ikke længere kommer i betragtning at fastsætte en samlet straf.
- 38 Til forskel fra, hvad der er tilfældet i forbindelse med nationale domme, bortfalder de medtagne straffe imidlertid ikke som realitetsafgørelser, der kan fuldbyrdes selvstændigt, i tilfælde af domme fra forskellige lande (jf. Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) kendelse af 26.1.2022 – 3 StR 461/21, præmis 9 ff., navnlig præmis 14, DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0, også med hensyn til, at rammeafgørelse 2008/675/RIA ikke nødvendigvis kræver konkret kvantificering af lempelsen); imidlertid forekommer en logisk begrundelse for lempelsen og kvantificeringen af denne nødvendig af gennemsigthedshensyn, men især af hensyn til revisionsappeldomstolens mulighed for at efterprøve straffastsættelsen som en væsentlig del af afgørelsen fra den ret, der traf afgørelsen om sagens realitet.
- 39 Det taler navnlig også til fordel for dette synspunkt, at fastsættelsen af den samlede straf – som det fremgår af StGB's § 54, stk. 1, tredje punktum – udgør en selvstændig udmåling, som er specifik for den samlede straf (fast retspraksis; jf. Bundesgerichtshofs (forbundsdomstolen) kendelse af 12.11.2019 – 1 StR 415/19, præmis 3, DE:BGH:2019:121119B1STR415.19.0; dom af 24.8.2016 – 2 StR 504/15, præmis 20, DE:BGH:2016:240816U2STR504.15.0; begge med den deri nævnte praksis. Dette krav kan den blotte hensyntagen til en ikke nærmere bestemt lempelse som rent strafudmålingsaspekt til fordel for den anklagede ikke leve op til allerede af den grund, at dette mål på ingen måde kan kontrolleres, og revisionsappellretten dermed fratages muligheden for at efterprøve en væsentlig del af afgørelsen fra den ret, der traf afgørelse om sagens realitet.
- 40 dd) Efter den forelæggende rets opfattelse er det op til den rets skøn, som træffer afgørelse om sagens realitet, konkret at fastsætte lempelsen. Den kan tage hensyn til den omstændighed, at der ikke kan fastsættes en samlet straf med den tidligere

straf, direkte ved fastsættelsen af den nye straf, idet den del, der skal trækkes fra, kvantificeres, eller eventuelt tage udgangspunkt i en »fiktiv samlet straf«, som fastsættes med inddragelse af den udenlandske straf, og reducere denne med den udenlandske straf. Det er kun nødvendigt, at den foretager en rimelig lempelse og begrundet og kvantificerer denne logisk i præmisserne, sammenligneligt med fastsættelsen af den samlede straf i henhold til StGB's §§ 54 og 55.

- 41 ee) Landgericht (regional ret i første instans) tog ved sin afgørelse om strafudmålingen ikke hensyn til, at idømmelsen af en frihedsstraf på seks år faktisk indebærer en overskridelse af den maksimale samlede frihedsstraf på 15 år i tysk ret; den nævner heller ikke i øvrigt egnede kriterier for, hvorledes den tog hensyn til dommene fra et andet EU-land i henhold til artikel 3, stk. 5, andet punktum, i rammeafgørelse 2008/675/RIA, og det forekommer således tvivlsomt, om der blev taget tilstrækkeligt hensyn til EU-retlige bestemmelser.
- 42 c) Det tilkommer alene Den Europæiske Unions Domstol at fortolke rammeafgørelse 2008/675/RIA. Domstolen har hidtil ikke afgjort dette spørgsmål, og der foreligger således ikke en »acte éclairé«. EU-rettens korrekte anvendelse fremgår heller ikke med en sådan klarhed, at der er tale om en »acte clair« og ikke er plads for fortolkningstvivel (jf. vedrørende betingelserne for klarhed Domstolens dom af 6.10.1982 – sag C-283/81, CILFIT, Sml. 1982, s. 3415, EU:C:1982:335).
- 43 [Udelades] [vedrører den nationale procedure]

III.

- 44 Den forelæggende ret anmoder om, at anmodningen om præjudiciel afgørelse pådømmes forud for andre sager i henhold til artikel 53, stk. 3, i procesreglementet for Den Europæiske Unions Domstol sammenholdt med artikel 267, stk. 4, TEUF. De præjudicielle spørgsmål er relevante for afgørelsen i en verserende straffesag, hvor den varetægtsfængslede anklagedes ret til at få sin sag pådømt inden for en rimelig frist, som fremgår af artikel 5, stk. 3, i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK), i særlig grad gør sig gældende.

[Udelades] [oplysninger om rettens sammensætning og den tidligere instans]